

ІСТОРИЯ ПАРАФІЇ СВЯТОЇ СОФІЇ, м. МОНРЕАЛЬ.

Історія нашої парафії - це подорож в минуле, це погляд на пройдений шлях наших попередників. Якими тернистими стежками проходили вони, аж поки виросла і сформувалася парафія Святої Софії! Слід зазначити, що Київський Собор Святої Софії послужив зразком нашого Собору, ця їхня подібність є уособленням стійкості й постійності, що ведуть нас до давньої традиції, на Батьківщину, ведуть нас до Храму Господнього.

У 1925 році, 9-го березня, група свідомих патріотів та віруючих людей заснували Українське Православне Братство імені Святої Софії, з метою організувати православну громаду в Монреалі.

Роком пізніше, у 1926-му, з прибуттям молодого і енергійного настоятеля о. Володимира, родом з Буковини, і добродійки Леонії Слюзарів, розпочалася перша українська православна парафія в Монреалі. Спочатку наша громада винаймала церковний будинок у сирійській громаді для проведення Богослужінь. Пізніше, щоб мати свій власний храм, громада в 1929 році купує бабтистський будинок на вулиці Delormier.

З появою післявоєнної іміграції, коли поповнювалося число вірних, а приміщення не вміщало великої кількості людей, громада вирішила збудувати більший храм. Завдяки колосальній духовній праці Протопросвітера о. Володимира Слюзаря, у 1953 році була придбана ділянка під забудову нової Святині, й у 1960 році розпочалося будівництво, яке тривало два роки.

Таким чином, у 1962 році народився новий храм на честь Премудрості Божої «СОФІЇ», освячений Митрополитом Іларіоном Огієнком. Від того часу і до сьогодні, парафія поширює свою християнську віру.

Перший настоятель Протопресвітер о. Володимир Слюзар присвятив служінню парафії Святої Софії сорок вісім років. Оскільки на той час парафія була чисельною, йому допомагали Прот. о. Др. Іван Стус, Прот. о. Федір Легенюк та Прот. о. Степан Симчич.

Коли о. Володимир Слюзарю стало важко служити, духовний провід перебирає його помічник, молодий і енергійний священик Прот. о. Ігор Куташ, який присвятив громаді понад 30 років служіння.

Коли о. Ігор вирішив зайнятися академічною діяльністю на його місце у 1999 році призначають нового настоятеля, теж родом з Буковини, Прот. о. Володимира Кушніра, який на той час був настоятелем парафії Св. Михаїла в Едмонтоні. Голова церковної ради Ірина Герич тоді зайнялася переїздом нового настоятеля до Монреалю.

За час 17-річного пасторського служіння, о. Володимиром були здійснені два головні проекти і сталася одна знаменна подія.

Отже, **перший проект.** За ініціативи голови церковної ради Віктора Сидоренка, завершено розпис внутрішньої частини храму, бо ж до цього часу була розписана тільки передня його частина. Завдяки його старанній праці, Храм був повністю розписаний за новою технологією.

Другий проект - будівництво Каплиці на Оселі Святої Софії. Займаючи становище директора Оселі Св. Софії, у отця Володимира виникає думка збудувати там Каплицю. У 2010 році було закладено камінь під будівництво Каплиці Єпископом Східної Єпархії та нині Первоєрархом нашої Церкви Митрополитом Юрієм. На церемонії закладення каменю крім о. Володимира були присутні молодший і старший Николай Михайлюк, Адріана Жеребецька, Віктор Сидоренко та Прот. о. Ігор Куташ.

Боже благословення сприяло добрим намірам з побудови Каплиці, і у 2013 році завершилося її будівництво, а в липні місяці відбулося її посвячення на честь Рівноапостольного Князя Володимира і Блаженної Княгині Ольги, яке звершив Митрополит Юрій разом з Єпископом Східної Єпархії Андрієм. На той час головою церковної Ради був Юрій Гела, який всіляко сприяв та допомагав втіленню у життя цього проекту. В той самий час була збудована і дзвіниця на честь покійних Іллі та Раїси Тимертеїв, батьків Джеймс С. Тимертея.

Головними та щедрими спонсорами цього проекту були: Джеймс С. Тимертей, Товариство «Просвіта «Вердан», Комітет Оселі Св. Софії у складі Адріани Жеребецької, Миколая Михайлюка, які від початку і до завершення працювали та всіляко допомагали над успішним його втіленням. Варто зауважити: оскільки Оселя Св. Софії є частиною Східної Єпархії, то і вона долучилася до будівництва Каплиці, а також допомагали своїми пожертвами і деякі наші парафіяни.

Знаменна подія - надзвичайно урочисте і святкове відзначення 90-літнього ювілею парафії, який відбувся 1-2-го жовтня, 2016 року.

У перший день, в суботу 1-го жовтня, розпочався семінар, який проводили духовні отці Прот. о. Др. Ігор Куташ, о. Ігор Охримчук і Прот. о. Володимир Кушнір для молоді з нашої парафії і парафії Св. Димитрія з Торонто, під керівництвом Наталки і Христини Коваленків.

Після цього, увечорі о 17:00 розпочалася Вечірня, яку очолив Преосвященніший Андрій, Єпископ Східної Єпархії. Присутніх було, як ніколи, багато, адже приїхали наші колишні парафіяни, монреальці та чимало гостей зі всієї Канади: Едмонтону, Ванкуверу, Отави, Лондону і Торонто.

Після Вечірні, щедрі та гостинні парафіяни запросили всіх на смачну вечерю до церковної зали, яку приготувало жіноче товариство «Доньки України». Атмосфера спілкування була чудова і родинна. Урочистість наповнила всіх радістю та бажанням ділитися нею з іншими. Наступного дня, 2-го жовтня, розпочалася Святкова Літургія, яку очолив Єпископ Андрій за участю місцевих душпасторів, Прот. о. Ігора Куташа, настоятеля парафії Св. Покрови, м. Монреаль та о. Ігора Охримчука з парафії Успіння Божої Матері в Отаві та Прот. о. Євгена Рудича, настоятеля парафії Св. Юрія Побідоносця в

Лашині. Віряни парафії та гості з усієї Канади долучилися до цієї Святкової Літургії.

Після Літургії, всі гості були запрошені на святковий бенкет в готель ``universel`` на вулиці Sherbrooke. Було більше ніж 300 присутніх на святкуванні, особливо прибуло багато гостей з інших міст Канади.

До складу цього Ювілейного комітету входили: Прот. о. Володимир, Євгенія Кіндрат - голова комітету, Александра Кіндрат, Адріяна Жеребецька, Василь Грошко, Григорій Коврига, Галина Пилипчик, Ольга Ковч, Данило Стечишин, Данієл Гонзалез, Марія Катчмар-Буцьора, Ірина Герич і Юрій Гела.

Відзначивши цим ювілеєм 90-літню роботу повного Церковного життя, входимо в новий 100-літній етап з тією незламною вірою, яка надихала наших основоположників і вела їх до надлюдських подвигів, щоб ми, дивлячись на їхній приклад, продовжували ними розпочату працю для добра Христової Церкви і парафії.

При нашій церкві існують Недільна і Рідна школа ім. Митрополита Іларіона, які навчають дітей української мови та релігії, жіноче товариство «Доньки України», яке святкувало свій 90-літній ювілей разом з парафією, засновницею якої була Добр. Леонія Слюзар. Віддано працює і підтримує церкву фінансово Дитяча Оселя Св. Софії (організовує табір для дітей), Братство Християнського Милосердя займається відвідуванням хворих парафіян, як вдома так і в лікарнях та старечих будинках, а також береже пам'ять тих членів парафії, що відійшли на вічний спочинок, влаштовує на їх честь поминальні обіди. Церковний хор щонеділі співає Св. Літургію, а Вівтарна дружина допомагає священику під час Богослужіння.

Хоч парафіяльне життя ускладнене в умовах ХХІ століття, де наголос робиться більше на матеріальних цінностях, ніж на духовних, все ж таки церква, як духовна інституція, намагається жити за принципами Євангельської науки та долати всілякі виклики та перешкоди.

За період часу від 1999 до 2016 р., на посаді голови церковної ради відданно працювали такі особи, як Ірина Герич, Оксана Русин, Іван Олянський, Володимир Коленич, Віктор Сидоренко, Юрій Гела. По завершенні терміну головування Юрія Гели, обов'язки перебрала Євгенія Кіндрат, яка віддано працює і сприяє росту парафії.

На завершення до сказаного, дозвольте мені розповісти невеличку бувальщину про дерево. Одного разу, внук, який бавився на подвір'ї, побачив як його 80-літній дідусь садив яблуню, та й запитав його:

- Дідусю, чи ви сподіваєтеся їсти з неї яблука? Дідусь, опираючись на лопату, подивився лагідно в очі свого внука і відповів:

- Звісно, що ні. Я знаю, що не їстиму її яблук, але все своє життя з великим задоволенням я споживав плоди з дерев, яких ніколи не садив. Посадивши це дерево, я намагаюся віддячити тим, хто колись це робив для мене. Після мене залишиться ця яблуня і ти та й інші будуть споживати її плоди.

...Кожен з нас, присутній в лоні церковної родини, своїми християнськими чеснотами та власним внеском у життя парафії, садить дерево, яке залишиться після нас, як вдячність тим, що збудували такий прекрасний храм, адже кожен приходить в цей світ, щоб залишити свій слід.

Четверта хвиля імiґрації, яка прибула до Канади не з політичних, а здебільшого з економічних причин, поступово включається у життя парафії. Церква нагадує нам, що ми - Божі діти і Господь хоче бачити нас в Його Домі.

Прот. о. Володимир Кушнір - настоятель парафії Св. Софії